

Hory 2007

aneb

...Silvestr v Rajnochovicích...

Silvestr Rajnochovice

29.12.2007 - 1.1.2008

Je konec roku a to by bylo, abychom někam nevyrazili. Dig přišel s návrhem, že má volnou kapacitu na horách na Silvestra letos již velmi brzy, zhruba v dubnu. Ale to ještě asi nikdo neměl v plánech na zimu jasno, zda bude mít kolem vánoc možnost dostat dovolenou v práci. Navíc tato nabídka přišla dost záhy po dost dlouhé a nepříjemné mallové přestřelce, co si tak pamatují. Ať už byly důvody jakékoliv, jeho nabídky jsme nevyužili, a pak už bylo samozřejmě pozdě bycha honit.

S koncem roku se ale myšlenka na odjezd za sněhem objevila znovu. Za předpokladu, že se nám podaří vzít si jeden den dovolené v práci, a to 31.12., mohli bychom strávit 4 dny někde spolu mimo město a vůbec, všední život. To by snad šlo. A kolik by nás bylo? Digovci, Plašani a Horáčci, tedy šest kousků. Výborně.

Plašanovi se podařilo zajistit pronájem chatky na jejich táborové základně v Rajnochovicích.

Jnk.

Měli jsme víc štěstí než rozumu, ale i to k tomu občas patří. Přijít s tou nabídkou o týden později, tak jsme neuspěli. Navíc i cena byla přivětivá, myslím že to byly 3.000,- Kč/4 dny za všechny.

Plš.

Je to sice poněkud dost z ruky, přesněji na Moravě, ještě přesněji v oblasti Hostýnských vrchů, ale jsme rádi, že vůbec něco máme. Tak se sněhem to letos vypadá celkem bidně. I když meteorologové slibují, že by mohlo něco napadnout. Přesto jsme se dle aktuálního stavu sněhové pokrývky rozhodli běžky nechat doma. Skalní Horáčci vyvezli vypůjčené sněžnice, ale akorát na to, aby jim překážely na báglech. Tak snad příště.

Konají se poslední přípravy a po nich se scházíme na Hlaváku. Některé účastníky není za batohy ani vidět. A to se dokonce podařilo Plašanovi zajistit nákup potravin pro všechny až v místě a ještě ho tam bezpracně dopravit. Jak to dokázal? No, šikovně. Kamarád Vilda bude okupovat vedlejší chatku a pojedje tam vozidlem. Tudiž stačilo jen zaslat seznam, co máme v úmyslu zbaštit za ty 4 dny a nákup byl zařízen i s donáškou do domu. To jsou mi ale služby. A že nám to bodlo. Obzvláště, když jsme viděli tu hromadu, co jsme si naporoučeli. Jídelně jsme se dohodli, že každá dvojice bude vařit jeden den pro všechny, poslední den pak budou zbytky. K snídani ať si každý přiveze, co má rád.

Ve vlaku jsme zabrali jedno celé kupátko a povídali si, různě se občerstvovali, hráli hry, četli si, a vůbec nám cesta docela příjemně ubíhala. Jako ostatně vždy, když se vyráží za dobrodružstvím. Navíc se nám podařilo zakoupit nějakou děsně výhodnou jízdenku, co našel Plašan.

Jnk.

V půlce prosince České dráhy změnilly tarify (nově se platí za každý kilometr) a vznikly tak tarify nové. Obecně vzato je to zbytečně složité, ale když člověk zapojí fantazii, tak se ušetří (zejména na dálkových trasách) dá. A tak pro naši 6ti člennou grupu se koupila jedna jízdenka ČD net a 1 jízdenka E-liška.

Plš.

Nejoblíbenější hrou pro cestování se stalo Blafování s osklivými zvířátky. Hrami jsme vyjeli opravdu vybaveni a to ještě nějaké budou na místě. Kromě her námi putoval tentokrát i nástroj hudební, kytara.

Jnk.

Vybavení hrami jsme doopravdy byli, protože jsem nakupoval na jinou akci pro lidi, kteří pracují s dětmi, se zhruba padesátiprocentní slevou. A to už se vyplatí. Plš.

První přestup se odehrál v Otrkovicích, kde jsme dokoupili část jízdenek. Plašán neváhal použít na nádraží i notebook.

Opravdu s sebou máme leccos, někteří z nás se chystají i pracovat, nebo se dívat na film, proto ta vyspělá technika. Jnk.

Bylo u toho sice plno řečí, že vezu notebook zajícům na ukázkou apod., ale já ho fakticky potřeboval, sice jen na pár hodin, ale nechtělo se mi doma následně přepisovat to, co bych si tam psal na papír. Navíc jsem si ho stejně tahal já. ☺ Plš.

Většinou jsme ale spíš rádi, že se jí naopak na chvíli zbavíme. Jako přípojový vláček se dostavil Slon zvaný Moravský. Jelo se s ním příjemně, i psím cestujícím se zdál pohodlný, navíc cesta s ním byla poměrně krátká. Jnk.

Byla to motorová jednotka Euroregia, která má nahradit takové ty červené malé budky na kolech. Plš.

Zlín. Další pokračování busem.

Na nádraží jsme vyhledali odjezdové nástupiště, Jana přikurtovala svoje sněžnice k báglu a za chvíli už jsme seděli avnitř. A cesta začala být zajímavá. Silnice se kroutila směrem vzhůru. Přece jen nějaký sníh tu byl, navíc řidič jel, jako by nás ukradl. Následoval kopec dolů, což bylo ještě horší, a pak nás na jednom z rohů vysadil. Okolo nebylo vůbec nic, tak jsme si bez dlouhých okolků hodili bágly na záda a vyrazili.

Jnk.

Jak to, že okolo nebylo nic. Všude kolem byl les a zbytky sněhu. Idylka, řekl bych. Konečně pryč z města.

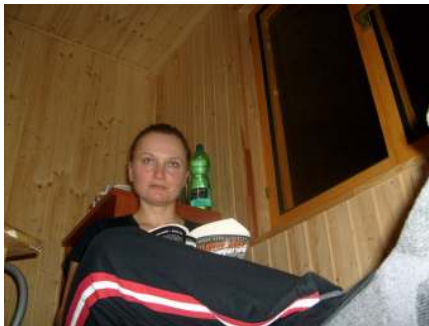
Plš.

Silnička k táborové základně vedla hezky podle potoka, provoz na ní byl celkem řídký a než jsme se nadáli, ty dva kilometry byly za námi. Chatka se ukázala býti velmi pěkně renovovanou, dřevem obloženou, plovoucími podlahami opatřenou. A že je naše, jsme poznali podle toho, že nás čekal plný stůl nám přivezených zásob za dveřmi.

Hned jsme se pustili do zabydlování a poměrně slušné reorganizace. Jejím cílem bylo vytvořit obývací kuchyň, dvě ložnice a velkou lednici. Při té příležitosti jsme také nalezli zbývající hry, ale o těch bude ještě řeč. Pak jsme se vydali na krátký průzkum okolí a našli jsme co jiného, než hospůdku. Myslím, že měla něco společného s Ježky, alespoň v názvu, něco jako U dvou ježků. V té jsme se ale zastavili až cestou zpátky. A dali si pak grog, i jiné tekutiny a vydali se do chatičky. Dneska vaří Horácci, tak se těšíme.

Řa byla to dobrota, polévka, kačecí směs s rýží a sladkokyselou omáčkou, mňam.

Večer jsme ještě chvíli poseděli a pak zalezli do pelišků.

Ráno 30.12. neděle.

Ráno jsem se vzbudila poměrně brzo. Hned za chvíli šel někdo za roh. Dveře mezi předsíní a chodbou příšerně zavrzaly. Tohle snad muselo vzbudit všechny, myslela jsem si. Ale zdálo se, že ne.

Jnk.

Vzbudilo. A nejen tentokrát. Celou noc někdo coural. Kromě toho vstupní dveře taky tak úplně neseseděly, a každé jejich otevření i zavření vyžadovalo přemáhání drhnoucích futek. To taky neprobíhalo nejtížeji. Teď už se jen válíme a užíváme si polohy ležmo bez vstávacích stresů.

Dig.

Po chvíli převalování jsem se rozhodla vstát, a Plašan se mnou. Zavřeli jsme se do kuchyně, abychom ostatní nerušili a postavili na čaj. Za chvíli vstala i Jana a pustili jsme se do mytí nádobí ze včerejška. Po nějaké době se začali trousit i další, tak jsme začali chystat snidani. Každý si vzal, co má rád, někdo sladké, někdo slané, já třeba obojí.

Po snidani jsme se upřeně zahleděli do mapy a naplánovali dnešní trasu. Poté následovaly zateplovací odívací úpravy, něco na zub k jídlu a pití s sebou, fototechnika, a můžeme vyrazit. Při čekání na ostatní jsme si krátily chvíli venku s mičem, přičemž jsem si lehce ukopla palec o drn. To se zrovna hodí na cestu. Naštěstí jsem to celkem brzo rozchodila.

Naši dnešní procházku začínáme hned nad chatou, vyšlapanou cestičkou v lese. Potud dobré. Nakonec ovšem tato světově proslulá komunikace končila držkopádem vedoucím k silnici. Spouštíme se opatrně z kopce dolů. Úf, tak tudy už příště nemasíme.

Hned za mostíkem se dáváme vlevo po zelené, serpentinovité a vytrvale se šplhající vzhůru. Hanka cestou funí jak lokotka, ale i tak postupujeme celkem v

tempu. Cestou fotíme ledové krece, které tu vytvořil potok ve spolupráci s paní zimou a jiné zasněženosti.

Mijíme hezky vyřezávanou, dnes již poněkud zanedbanou chaloupku, stojící v těsné blízkosti jakési rozsáhlé, moderní obytné kapacity.

Stoupáme dále lesní cestou až ke zřícenině hradu Šaumberk. To je poněkud vznešené pojmenování pro zbytky opevnění hradu, který byl již dávno vypálen a zbořen. Zastavujeme na sváčku. V jejím rámci Horáči dokonce vaří horkou kávu.

Ale jak tak postáváme a poposedáváme, začíná se do nás dávat pěkná zima. Tak to ne, je třeba vyrazit. Vstávat, popojdem.

Cesta dále vede převážně z kopce a sestupem se moc nezahřejeme. Jediná situace, kdy se člověk pěkně zapotí je, když mu ujede noha a říti se neznámo kam. A že místy opravdu dost kluzko je.

Objevujeme se kdesi v civilizaci, kde mijíme zajímavou expozici pro elektrikáře. Totiž napul visící rozvodnou desku s muzejními kousky zařízení, u jednoho z domků, které již zřejmě pamatují věky.

Jnk.

Možná i F.L. Věky.

To celé bylo v obci Podhradní Lhota.

Dig.

Plš.

Odtud pak vede cesta dále po silnici až k nám, ale to ještě nějaký ten kilometr musíme ujít. První příjemnou zastávkou se stala, jak jinak, hospoda. A že teda bodla. Mají tu teplo, proto je tu asi tolik lidí, vaří tu, kromě jiného grog, rúžovku a umí tu i studené pivo. Nechceme se moc nacpat, protože dnes nás čekají naše špagety, tak si dáváme jen polévku.

Zahřáli jsme se na provozní teplotu a vydali se dále, tedy vlastně blíže k domovu. Hned za hospodou jsme našli ještě jednu zajímavou věc a to autobusovou zastávku, kterou bychom mohli využít při návratu do Prahy. Bus by nás odvezl až k vlaku, na který potřebujeme.

Za zákrutou jsme potkali několik koní, přímo v protisměru jdoucích.

Jnk.

A řídily je slečny. Vesměs nezletilé...

Dig.

Bohužel se kvapem začalo stmívat a tak z té podívané mnoho nemáme. Jelikož se Plašanovi nejspíš zdálo, že jdeme moc pomalu, pod záminkou, že jako služba půjde postavit vodu na ty špagety, vyrazil jako předvoj napřed. My ostatní jsme ho samozřejmě následovali, jen v mírnějším tempu a drželi jsme se ve skupince. Konečně jsme se protáhli tou dírou v lesním porostu, kde nebylo vidět lautr nic, přešli louku, kde bylo vidět jen o málo víc a dorazili do chatky, kde bylo vidět všechno.

Voda už téměř vřela, tak jsme hned v zápětí pustili do jídelních příprav.

Polévkou všichni pohrdli, tu prý za nás uvařila restaurace. Tak hurá do špaget. Za chvíli bylo hotovo, a než bys řekl pracovnik v obavnickém průmyslu, talíře byly vymetené.

Po sklizení nádobí ze stolu se rozpoutal herní večer. Jako první přišly na řadu Activity, hra, která uchvátí nejen Hanku, ale i všechny ostatní. Principem hry je, že vždy ve dvojici si jeden vytáhne slovo, které má buď nakreslit, popsat, nebo pantomimou předvést tak, aby ho druhý z dvojice uhádl. Hrozně jsme se u toho nasmáli, obzvláště některé pantomimické výkony byly vysoce kreativní. Pak následovala ještě další hra, spíše na postřeh, než intelektuálně zaměřená, a pak jsme šli spát.

Jnk.

Activity Hanku zaujaly natolik, že po návratu si je zakoupila domů, ale protože už neměli původní verzi, tak vlastní jejich pokračování – Activity II. A na našich cyklovýpravách nás opravdu dokáží uvolnit a rozesmát.

Plk.

Ráno 31.12. pondělí.

Ráno jsme se probudili do sněhového království, neboť v noci jemně, ale dost vytrvale sněžilo. Jana s Tomášem nám předvedli ranní hygienu v kulichu u pumpy. Pak jsme si dali snídani a vyrazili opět do světa.

Tentokrát raději rovnou po silnici, kus za mostkem, na rozdíl od včerejška, doprava. Cesta byla tentokrát naplánovaná na protikopec, dobrodružství tkví v tom, že tam nevede turistická značka. Podle mapy se tam má vyskytovat nějaká nezpevněnost. Nějakou cestu jsme brzy odhalili a vydali se po ní. Vedla k chatám, kde byli místní obyvatelé také překvapeni sněhovou nadílkou. Obzvláště ti, kteří se chystali odjet autem dolů. Dál už jsme šlapali ztichlým, do bílých krajků oděným lesem a ticho rušil jen sníh křupající pod podrážkami bot.

Řa také občas letící koule, či závěš sněhu padající z větve, za kterou někdo zatáhl. Při jedné takové příležitosti mi přilítla koule za krk, ani jsem nevěděla jak, že, Diga.

Jnk.

Já? Co já? Jak já? To bych já nikdy... to mi jen tak uletělo...

Dig.

V závěru kopce jsme vystoupali až na planinu k velkému, v širém okolí jedinému stromu, do místa, kde se křížovaly spousty cest. Po každé z nich se rychleji, či pomaleji přesunovaly skupinky procházečů. Taková místní zimní highway. Po té jsme se dali doprava a procházkovým tempem pokračovali po hřebeni a pak dolů. Cestou jsme potkali skútr, zřejmě zde zastupující taxislužbu. Nahoru jel dvakrát, pokaždé s někým jiným.

Jnk.

Ten popisovaný kopec s tím stromem je u některých her vytvářených pro mladochy při pobytu na naší základně velmi oblíbený. Lhostejno jestli v létě, nebo jiném ročním období.

Cestou jsme dorazili na Troják a místní lyžařské centrum.

Plš.

Řa jsme konečně u stanice místního vleku. Tady je ale živo. Je tu i hospoda, ovšem beznadějně nacpaná. Nevadí, použijeme tedy pouze místní WC, najíme a napijeme se pak ze svých zásob. Jenže, mají tu ještě jednu vymoženost. Řa to houpačka. Řale takovou speciální, pro spoustu lidí, navíc na vlastní pohon.

A tak jsme se pohoupali v různém složení dvojic i trojic, a vydali se přes parkoviště podél vleku dolů. Cesta lesem byla poněkud méně schůdná. Co taky čekat od lesa vedle sjezdovky. Ale zvládli jsme to.

Do chatky jsme dorazili poměrně brzo, ještě za světla a Hanka se s Digem a vervou pustila do vaření její speciality, Uhlířiny. Jsou to vlastně smíchané noky s bramborami a slaninkou a cibulkou. Moje babička to prý taky vařila, ale znám to jenom z vyprávění.

Předtím se ovšem podávala polévka a to bramborová. No a dneska máme vlastně Silvestra, že? Ani se to nezdá a rok je zase v trapu. Jana s Tomášem toho ještě nemají dost a tak vyrazili ještě na malý výšlap. Vrátili se po několika koordináčních sms akorát k jídlu. Cpeme si břicha tou dobrotu a je nám fajn. Na večer chystáme ještě s Plašanem chlebičky.

ale všichni jsou dost přecpaní a tak ubývají pomalu a rovnoměrně.

Po odklizení ze stolu jsme vytáhli sladké dřevě hudební a s Janou se střídali v produkci, podle toho, kdo nám co podstrčil ze zpěvníků, nebo na co kdo měl chuť.

Prstíky se stávaly čím dál tím rozedranější. Inu to je tak, když se hraje jen dvakrát do roka. Tóny se pomalu stávají rozostřenými a třeba Hanka už nás nemohla poslouchat a odešla do hajan. Nějak jí nebylo dobře, ale naši hudbou to pravděpodobně nebylo. A tak nás zpěv, vzkřelky a vytí doprovodilo až k půlnoci. Tehdy jsme vyšli ven odpálit Plašanův ohňostroj, připít si se sousedy a přivítat Nový rok. Kolem nás bylo slyšet i vidět světelné pyrotechnické efekty, bouchání rachečtílí a protože se nám ještě nechtělo spát, vyrazili jsme na procházku silnicí dolů. Přitom jsme si zpívali lečjaké popěvky poplatné rozjaření a lehké únavě a venku byla spousta sněhu a vůbec nám na těch horách bylo tak nějak hezky. Po návratu jsme ještě chvíli klábosili a pak se odkulili do spacáků.

Ráno 1.1. úterý.

A je tu zase ráno, nyní však již s letopočtem 2008. Dnes nám zbývá všechno postupně nasoukat do batohů, pokud možno sníst ještě co nejvíce zásob, uklidit po sobě a kolem poledne opustit chatu a vydat se směrem na autobus, který jsme si vyhlídli. Jenže to nám ještě dost času zbývá a kdosi přišel s nápadem, zahrát si na louce fotbálek. Kopačák sice máme, ale na hřišti je dost zasněženo. To nás ovšem v nejmenším neodradí, dělíme se na dvě družstva a jdeme na to. Je to docela legrace, a aspoň se trochu provětráme před odchodem. Ovšem, co čert nechtěl, jak jinak u Hells, Dig špatně došlápl na nohu a jeho dlouhodobé zranění je opět obnoveno. Ač jo, to byl zase pěkně blbej nápad. Po delší pauze, kdy nás pozoruje v našem herním úsilí a fandí, se sotva šourá k chatce. Tak takhle na autobus opravdu nedojde. Plašan se pouští do organizace záchranné mise. Domlouvá u sousedů, že vezmou Diga společně s našimi bágly autem k autobusové zastávce, tedy do naší známé do hospody u ní. Skvělé, děkujeme.

My ostatní jsme se vydali po svých, příjemnou procházkou bez batohů, pěšmo.

Zhruba za hodku jsme na místě, stiháme ještě čaj, věšíme na sebe batožinu a valíme na zastávku. Hanka ještě běží vyfotit ledopád pod mostkem, a už jsme v autobuse. Ten nás odváží na nádraží, kde za chvíli přijíždí náš vláček.

Tento je ještě celkem přijatelně plný. Úplně jiná situace však nastává ve vlaku na Prahu. Máme sice zakoupené místenky, ale než se nám podařilo proboxovat přeplněnou uličkou do našeho kupé, to byl teda očistec. Ale nakonec se nám to povedlo, hurá, sedíme. A tak si tak hovíme, čteme nějaké zajímavosti z časopisu, Tomáš se vzdělává, hrajeme zvířátka, baštíme, klímbáme, až jsme z toho nakonec v Praze. Na Hlaváku se rozcházíme každý do svých domovů.

Tak tedy, ať je ten nový rok zase plný výprav za dobrodružstvím a to především na našich cyklomiláčcích. Za rok určitě někam pojedeme zas.

Krásné. Tolik jedním slovem.

Jnk.
Dig.

Obrazová příloha:

© Hell´s Tour_{club} 2007
Dig & Plš & Jnk.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz